

РЕШЕНИЕ

№ 38266

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9790** по описа за **2025** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на К. А. А.-ЕГН-[ЕГН], със съгласието на неговата майка Л. Т. М., подадена чрез адв. П. Й., срещу Решение № 2640/14.07.2025 г. по адм. дело № 260/2025 г. по описа на Софийския районен съд /СРС/. В касационната жалба, в допълнението към нея и в ОСЗ са изложени твърдения за недопустимост, както и за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост- касационни основания по чл. 209, т. 2 и т. 3 АПК. Иска се решението и оставената с него в сила заповед за полицейско задържане да бъдат отменени. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Й., явява се и законния му представител-неговата майка Л. М., които поддържат жалбата по съображения, изложени в нея и в ОСЗ.

Ответникът – полицейски орган при 01 РУ-СДВР в съдебно заседание се явява лично.От процесуалния представител юрк.И. е депозирано становище по жалбата, претендира юисконсултско възнаграждение. Изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, 25 касационен състав, като взе предвид релевираните с

жалбата касационни основания и служебно, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърдена Заповед № 2253з-1637/05.12.2024г., издадена от В. Б. П. – разузнавач към 01 РУ-СДВР, с която на К. А. А. е наложена принудителна административна мярка - „задържане за срок от 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл. 129 от Наказателния кодекс /НК.

От приетата административна преписка се установява, че на 13.10.2024г. с Постановление на прокурор при СРП е образувано ДП №1941/2024г. по описа на 01 РУ-СДВР, пр.пр. №43169/2024г. на СРП, за това, че за времето около 17.00ч. на 13.10.2025г., в [населено място], на [улица]до спирката на МГТ, чрез удари с ръце и крака е причинена средна телесна повреда на М. А. А., изразяваща се в счупване на носни кости-престъпление по чл.129, ал.2, вр.ал.1 от НК.

Във връзка с извършени ОИМ, на 05.12.2024г. жалбоподателят, който бил заподозрян в извършване на деянието, бил установен като ученик в училището на Ц. „Генерал В. С.“.В присъствието на разследващия полицай, директора на училището и инспектор ДПС, А. е изведен от учебните часове и доведен в 01 РУ-СДВР, където са изготвени документите за задържането му.

По образуваното наказателно производство, още след образуването му са разпитани всички лица, които са станали свидетели на случилото се. В показанията им по същество са потвърдени фактите, станали основание за образуване на производството.

За да отхвърли жалбата, първоинстанционният съд е приел, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, в производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, заповедта е съобразена с разпоредбата на чл.72, ал. 1, т. 1 ЗМВР и с целта на закона.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

Не се установява касационното основание по чл. 209, т. 3, предл. 1 АПК.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган, по смисъла на чл. 57, ал. 1 ЗМВР, съгласно правомощията му, заложили в разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Заповедта е издадена в предвидената в чл. 74, ал. 1 ЗМВР писмена форма. В съответствие с чл. 74, ал. 1, т. 2 ЗМВР и член 5, § 1, изр.2 и § 2 ЕКПЧ, оспореният акт съдържа ясни и достатъчни фактически основания. Заповедта е косвено мотивирана и чрез материалите от преписката, което е допустимо съгласно установената задължителна съдебна практика /ТР № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС на РБ/.

Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат в специални помещения за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1 - 7 от ЗМВР включително. От събраните по делото доказателства е видно, че в случая задържането е извършено във връзка с наличие на данни за извършване на престъпление по чл. 129 от НК тъй като на 13.10.2024г. по сигнал на А. П., която е очевидец на извършен побой над неизвестно за нея лице от няколко други лица, е отпочнато разследване за станалото.

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е достатъчно наличие на данни за извършено престъпление и

данни то да е извършено от задържаното лице. За прилагането на тази ПАМ не е необходимо и да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК- Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V о. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Както неведнъж ВАС е посочвал в постоянната си практика не е необходимо тези данни да имат характера на посочените в разпоредбата на чл. 207, ал. 1 НПК. Понятието „данни“ по смисъла ЗМВР и понятието „достатъчно данни“ по смисъла на по чл. чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ „задържане за 24 часа“ по чл. 72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т. е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице е извършило престъпление./Решение № 346 от 9.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 5705/2017 г., V о. Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V о./ Представените по делото доказателства обосновават наличието на материалноправните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а именно - наличие на данни, че задържаното лице е извършило престъпление, изразяващо се в нанасяне на телесна повреда.Обстоятелството, че касаторът е оказал съдействие на полицейските власти не е аргумент, който да отрече наличието на данни за извършено престъпление.

Не се споделят твърденията на проц. представител на касатора, че задържането не покрива целите на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Чрез задържането се цели да се предотврати възможността конкретното лице да извърши друго престъпление или административно нарушение, да се укрие или да осуети наказателно преследване. В случая тези цели са спазени.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност. В случая ограничаването на правата на касатора не е по-значително от необходимото за целта./Решение № 5070 от 24.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3527/2016 г., V о. ; Решение № 7349 от 13.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3903/2016 г., V о.; Решение № 13906 от 19.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 11066/2015 г., V о.; Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V о.; /.

Липсва касационно основание по чл. 209, т. 3, предл. 2 АПК. Първоинстанционният съд не е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила.Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт. По арг. на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Поради това всички последващо възникнали факти са неотнормими към материалната законосъобразност на оспорената заповед за задържане.

Не се установява касационно основание по чл. 209, т. 3, предл. 3 АПК. Изводите на СРС са обосновани и кореспондират с доказателствата по делото и приложимите материалноправни норми. При напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд от правна страна е изложил мотиви, включително по заявените от жалбоподателя доводи за незаконосъобразност. Процесуалният представител на касатора изпълни задължението си по чл. 40, ал. 2 ЗА да защити правата и законните интереси на клиента си по най-добрия начин, но твърдените касационни основания не са налице.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора се дължат разноски на ответника в размер на 100.00лв.
Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София град, 25 касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2640/14.07.2025 г. по адм. дело № 260/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА К. А. А.-ЕГН-[ЕГН], действащ лично и със съгласието на неговата майка Л. Т. М., да заплати на СДВР 100.00лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.